

Czwartek, 14 marca 2013 r.

P7_TA(2013)0088

Plan działania w zakresie energii do roku 2050

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w zakresie energii do roku 2050 – przyszłość z energią (2012/2103(INI))

(2016/C 036/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” oraz towarzyszące mu dokumenty robocze (COM(2011)0885),
- uwzględniając dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. ⁽²⁾ w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje przyjęte w dniu 21 listopada 2012 r.: w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽⁴⁾ oraz w sprawie wpływu działalności wydobywczej gazu łupkowego i oleju łupkowego na środowisko ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0035/2013),
- A. mając na uwadze konieczność przypomnienia, że filarami polityki energetycznej UE są trwałość, bezpieczeństwo dostaw i konkurencyjność;
- B. mając na uwadze konieczność uwzględnienia konkurencyjności europejskiego przemysłu w odpowiednich strategiach politycznych i instrumentach oraz poprzez dostosowanie do procesu służącego ponownemu uprzemysłowieniu gospodarki UE;
- C. mając na uwadze, że w interesie państw członkowskich leżą zmniejszenie ich zależności od importu energii po niestabilnych cenach oraz dywersyfikacja dostaw energii;
- D. mając na uwadze, że wyzwanie w zakresie bezpieczeństwa energetycznego polega na ograniczeniu niepewności powodującej napięcia pomiędzy państwami oraz na ograniczeniu niedoskonałości rynku, które osłabiają korzyści handlowe zarówno dla dostawców, jak i dla konsumentów;
- E. mając na uwadze, że istotne znaczenie ma uzyskanie na wczesnym etapie wskazówki na temat tego, czy możliwe jest osiągnięcie ambitnych celów planu działania, oraz dokonanie przeglądu wpływu na gospodarkę UE, zwłaszcza na globalną konkurencyjność, zatrudnienie i zabezpieczenie społeczne;
- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie, przedsiębiorstwa energetyczne i całe społeczeństwo muszą mieć jasne informacje na temat kierunku polityki energetycznej UE, czemu musi towarzyszyć większa pewność, z uwzględnieniem celów pośrednich i celów końcowych do 2030 r., z myślą o zapewnieniu zachęt i zmniejszeniu zagrożenia dla inwestycji długoterminowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0238.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0086.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0444.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0443.

Czwartek, 14 marca 2013 r.

Cele określone w planie działania w zakresie energii do roku 2050

1. dostrzega korzyści, jakie płyną dla państw członkowskich ze współpracy na rzecz przekształcenia systemu energii; popiera zatem opracowany przez Komisję plan działania w zakresie energii do roku 2050 jako podstawę propozycji inicjatyw, w tym inicjatyw ustawodawczych, w dziedzinie polityki energetycznej mających na celu opracowanie ram polityki do 2030 r., z uwzględnieniem celów pośrednich i celów końcowych w zakresie emisji gazów cieplarnianych, energii odnawialnej i efektywności energetycznej, aby ustanowić ambitne i stabilne ramy prawne i regulacyjne; zaznacza, że określenie celów energetycznych do roku 2050 i okresu interwencji zakłada zarządzanie paneuropejskie; proponuje, by w duchu solidarności przyjąć strategię, która umożliwi państwom członkowskim współpracę w oparciu o plan działania w duchu solidarności, z myślą o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Energetycznej; popiera działania służące opracowaniu ram polityki do 2030 r. zgodnie z harmonogramem, który zapewni inwestorom bezpieczeństwo;
2. zauważa, że zaproponowane scenariusze dla roku 2050 nie mają charakteru deterministycznego, lecz służą raczej za podstawę do konstruktywnego dialogu dotyczącego sposobu przemiany systemu energetycznego Europy, aby zrealizować długoterminowy cel obniżenia do roku 2050 emisji gazów cieplarnianych o 80-95 % w porównaniu do poziomu z 1990 r.; podkreśla, że wszystkie przyszłe przewidywania dotyczące energii, w tym plan działania w dziedzinie energii, bazują na pewnych założeniach dotyczących rozwoju sytuacji technologicznej i gospodarczej; w związku z tym wzywa Komisję do regularnego aktualizowania planu działania; zwraca uwagę, że przeprowadzona przez Komisję ocena skutków nie zawiera bardziej szczegółowej analizy możliwych scenariuszy do 2050 r. w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich, grup państw członkowskich lub klastrów regionalnych;
3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w sporządzonym przez Komisję planie działania w zakresie energii do roku 2050 przedstawiono zarys różnych scenariuszy; podkreśla, że zarówno scenariusze oparte na obecnych tendencjach, jak i te oparte na dekarbonizacji są niczym więcej niż prognozami; zauważa, że jako takie oczywiście nie obejmują pełnego zakresu możliwości, w związku z czym nie są w stanie zapewnić nic poza koncepcjami przyszłej struktury dostaw energii w Europie;
4. podkreśla, że prognozy przygotowane na potrzeby opracowanego przez Komisję planu działania w zakresie energii do roku 2050 muszą zostać rozwinięte, również na podstawie innych modeli niż model systemu energetycznego PRIMES, oraz że należy przedstawić dodatkowe scenariusze niskoemisyjne, aby promować lepsze zrozumienie alternatywnych sposobów podchodzenia do rozwoju w przyszłości bezpiecznych, opłacalnych i niskoemisyjnych dostaw energii dla Europy;
5. potwierdza, że energia elektryczna ze źródeł niskoemisyjnych jest niezbędna dla dekarbonizacji, wymagającej niemal bezemisyjnego sektora energii elektrycznej w UE do roku 2050;
6. podkreśla, znaczenie polityki energetycznej UE w dobie kryzysu gospodarczego i finansowego; uwypukla rolę, jaką energia odgrywa w pobudzaniu wzrostu gospodarczego, konkurencyjności gospodarki i tworzenia miejsc pracy w UE; wzywa Komisję, by zaproponowała strategię dotyczące okresu po roku 2020 i możliwie jak najszybciej przedstawiła ramy europejskiej polityki energetycznej do roku 2030; uważa, że ramy tej polityki powinny być spójne z działaniami UE do 2050 r. w zakresie dekarbonizacji oraz powinny uwzględniać opcje „no regrets” określone w planie działania; zachęca do podjęcia działań zmierzających do ograniczenia negatywnego wpływu energetyki na środowisko, jednak z uwzględnieniem skutków podejmowanych działań dla konkurencyjności krajowej i unijnej gospodarki oraz dla bezpieczeństwa zaopatrzenia obywateli w energię;
7. zwraca uwagę na alarmującą sytuację w Bułgarii w pierwszych miesiącach 2013 r. oraz na potrzebę zagwarantowania niskich cen energii elektrycznej w drodze polityki energetycznej UE, która zapewni konkurencyjność gospodarek państw członkowskich na światowym rynku; w szczególności podczas kryzysu gospodarczego aspekt ten musi być wzięty pod uwagę;
8. zauważa, że realizacja polityki środowiskowej i klimatycznej, która nie bierze pod uwagę wyzwań takich jak bezpieczeństwo energetyczne, nie może zastąpić polityki energetycznej, która powinna być prowadzona w myśl zasady zrównoważonego rozwoju, gwarantując obecnym oraz przyszłym pokoleniom równy, powszechny oraz konkurencyjny dostęp do zasobów energii z poszanowaniem środowiska naturalnego;
9. zachęca państwa członkowskie do jeszcze bardziej wyťažonych działań w celu osiągnięcia obowiązujących obecnie celów z myślą o realizacji do 2020 w zakresie polityki energetycznej UE, w szczególności celu w zakresie efektywności energetycznej w wysokości 20 %, którego realizacja obecnie nie postępuje właściwie; podkreśla, że terminowe i pełne wdrożenie wszystkich postanowień dyrektywy w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych⁽¹⁾ ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia wiążących celów UE w wysokości co najmniej 20 % do 2020 r.;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16). Obecnie toczą się dyskusje w sprawie wniosku zmieniającego (COM(2012)0595).

Czwartek, 14 marca 2013 r.

10. wzywa Komisję do przyjęcia strategii regionalnej specjalizacji energetycznej umożliwiającej regionom rozwijanie tych źródeł energii, które pozwolą im najefektywniej osiągnąć europejskie cele do roku 2050, na przykład energię słoneczną na południu i energię wiatrową na północy;

11. jest przekonany, że przejście na gospodarkę niskoemisyjną i energooszczędną to szansa nie tylko pod względem zachowania trwałości, ale również bezpieczeństwa dostaw i konkurencyjności w Europie oraz że obniżenie poziomu emisji gazów cieplarnianych może gwarantować przewagę konkurencyjną na rozwijającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią; podkreśla, że jest to szansa dla działających na unijnym rynku energii odnawialnej małych i średnich przedsiębiorstw, która mogłaby w doskonały sposób zdynamizować rozwój przedsiębiorczości i innowacji oraz być jednym z podstawowych źródeł tworzenia miejsc pracy;

12. podkreśla, że przejrzysta, spójna i konsekwentna polityka oraz przejrzyste, spójne i konsekwentne ramy regulacyjne mają zasadnicze znaczenie dla pobudzenia inwestycji niezbędnych dla technologii „no regrets”, tak jak określono to w planie działania, w sposób racjonalny pod względem kosztów i trwały; zwraca uwagę na główne cele strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wzywa do stosowania takiego podejścia strategicznego wykraczającego poza rok 2020; zauważa, że dla podejmowania świadomych i wyważonych decyzji dotyczących strategii na okres po 2020 r. konieczne będzie przeprowadzenie przeglądu obowiązujących strategii do roku 2020; podkreśla znaczenie tego, by strategia energetyczna skupiała się na zwiększeniu bezpieczeństwa energetycznego UE oraz konkurencyjności jej gospodarki i przemysłu, na tworzeniu miejsc pracy, aspektach społecznych i trwałości środowiska za pomocą środków takich jak zwiększony udział odnawialnych źródeł energii, dywersyfikacja szlaków i źródeł dostaw, w tym poprawa wzajemnych połączeń między państwami członkowskimi, efektywność energetyczna oraz wydajniejszy i zoptymalizowany system energetyczny zaprojektowany w celu zwiększenia inwestycji w zrównoważoną produkcję energii, technologie w zakresie zapasowych mocy wytwórczych i bilansowania;

13. zauważa, że sprawne rynki dwutlenku węgla i ceny nośników energii w znacznym stopniu wpływają na zachowanie podmiotów rynkowych, w tym przemysłu i konsumentów; wzywa do oparcia ram polityki na okres po 2020 r. na zasadzie „zanieczyszczający płaci” oraz długoterminowych zasadach służących zapewnieniu podmiotom rynkowym bezpieczeństwa;

14. przypomina, że określenie własnego koszyka energetycznego leży w gestii każdego państwa członkowskiego; przyznaje, że plan działania w zakresie energii do roku 2050 jest uzupełnieniem działań podejmowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w celu zmodernizowania dostaw energii; dostrzega zatem konieczność współpracy państw członkowskich w oparciu o wspólne cele; ponadto podkreśla, że dla osiągnięcia dobrze skoordynowanej, obejmującej całą Unię, wzajemnie połączonej i zrównoważonej przemiany sektora energetycznego bardzo istotną rolę ma do odegrania UE, m.in. w zapewnianiu tego, by krajowe strategie polityczne były zgodne z celami i przepisami UE; apeluje do państw członkowskich i Komisji o dalszą realizację różnych wariantów działań, dzięki którym w ramach globalnych działań można osiągnąć długoterminowe cele UE w zakresie energii i zmiany klimatu (uzgodnione przez Radę), z zastosowaniem różnorodnych technologii, w sposób zrównoważony, racjonalny pod względem kosztów, konkurencyjny i bezpieczny, przy możliwie jak najmniejszych zakłóceniach rynku, a także o dalsze działania na szczeblu krajowym, by wykorzystać w pełni potencjał opłacalnych oszczędności energii przy wsparciu m.in. dostępnych instrumentów finansowych UE; jednocześnie zauważa korzyści, jakie daje opracowanie skoordynowanego i, w miarę potrzeby, wspólnego europejskiego podejścia, uwzględniającego szczególne cechy systemów energetycznych o małej skali i wynikającą z nich potrzebę zapewnienia elastyczności;

15. podkreśla, że podstawowym filarem bezpieczeństwa energetycznego jest oparcie systemów energetycznych państw Unii Europejskiej na własnych zasobach energetycznych i dostępie do nich; z tego punktu widzenia najbardziej racjonalne jest zatem, aby państwa członkowskie rozwijały te technologie energetyczne, w których posiadają potencjał i doświadczenie oraz które gwarantują im ciągłość i stabilność dostaw energii, przy zachowaniu norm ochrony środowiska i klimatu;

16. zwraca uwagę, że główny nurt zaplanowanych działań powinien skupiać się nie na możliwości realizacji scenariuszy z góry przyjętych celów redukcyjnych (top-down), jak ma to miejsce obecnie, ale na realizacji scenariuszy działań uwzględniających takie zagadnienia jak istniejący potencjał w państwach członkowskich, szanse na rozwój ekonomicznie efektywnych nowych technologii oraz globalne skutki realizacji zaproponowanej polityki, aby dopiero w następnej kolejności zapropionować cele redukcyjne na kolejne lata (bottom-up);

17. uznaje wnioski zawarte w planie działania w zakresie energii do roku 2050, z których wynika, że przekształcenie w kierunku zrównoważonego sektora energii w całej UE jest możliwe z technicznego i gospodarczego punktu widzenia i, według analizy Komisji, będzie mniej kosztowne w perspektywie długofalowej niż kontynuacja obecnej polityki; zaznacza jednak, że należy uwzględnić kontekst krajowy, który może się bardzo różnić pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

18. uważa, że cele do roku 2050 nie zostaną osiągnięte, jeżeli UE nie wywiąże się ze swoich obowiązków i nie odegra kluczowej roli w procesie przemiany, szczególnie w odniesieniu do dużych projektów, na przykład morskich farm wiatrowych na Morzu Północnym; jest zdania, że w przypadku infrastruktury transgranicznej, obejmującej kilka państw członkowskich lub wszystkie z nich, UE powinna określić projekty priorytetowe i pełnić rolę kluczowego inwestora, w ten sposób przyciągając inwestycje prywatne;

19. dostrzega, że wzrastające znaczenie energii elektrycznej w przyszłym koszyku energetycznym będzie wymagało zastosowania wszystkich sposobów niskoemisyjnej produkcji energii elektrycznej (obejmującej wydajność konwersji, odnawialne źródła energii, CCS i energię jądrową), jeżeli cele klimatyczne mają być zrealizowane bez narażania konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw;

20. podkreśla, że zapewnienie w pełni rozwiniętej transgranicznej infrastruktury energetycznej i mechanizmu wymiany informacji w Unii jest warunkiem wstępnym powodzenia planu działania; dlatego zwraca uwagę na konieczność ścisłej koordynacji polityki państw członkowskich oraz zapewnienia wspólnych działań, solidarności i przejrzystości w obszarach zewnętrznej polityki energetycznej, bezpieczeństwa energetycznego i nowych inwestycji w infrastrukturę energetyczną;

21. ubolewa, że Komisja nie wdrożyła zaleceń własnej recenzowanej grupy doradczej ds. planu działania w zakresie energii do roku 2050; wzywa Komisję do opublikowania uaktualnionej wersji planu działania z uwzględnieniem tych zaleceń;

Główne elementy strategii długoterminowej

22. pozytywnie ocenia wnioski, do jakich doszła Komisja w planie działania w zakresie energii do roku 2050, z których wynika, że w przeanalizowanych scenariuszach istnieją podobieństwa między działaniami, jakie należy podjąć, by przekształcić system energetyczny UE; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wnioski Komisji, z których wynika, że zwiększone wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, efektywność energetyczna i infrastruktura energetyczna, w tym inteligentne sieci, to opcje „no regrets”, zwłaszcza kiedy wynikają z warunków rynkowych, bez względu na konkretną drogę wybraną w celu osiągnięcia bezemisyjnego systemu energetycznego do 2050 r.; apeluje do Komisji, by zbadała połączenie scenariusza „wysokiego udziału energii ze źródeł odnawialnych i wysokiej efektywności energetycznej”; uważa, że dokonanie wyboru drogi pomogłoby zwiększyć pewność inwestycji;

23. uważa, że należy wykorzystać kryzys finansowy jako szansę na przekształcenie modelu rozwoju społecznego UE w kierunku wysoko efektywnej energetycznie i opartej w pełni na odnawialnych źródłach energii gospodarki odpornej na zmiany klimatu;

24. przyznaje, że jednym z kluczowych aspektów bardziej zrównoważonego systemu energetycznego jest większy udział w koszyku energetycznym źródeł energii odnawialnej po 2020 r.; zauważa ponadto, że wszystkie scenariusze zbadane w komunikacie Komisji zakładają wzrost udziału odnawialnych źródeł energii w koszyku energetycznym UE o około 30 % w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. oraz o co najmniej 55 % w 2050 r.; podkreśla, że przejście do polityki wyższej efektywności energetycznej może sprzyjać zwiększeniu udziału odnawialnych źródeł energii; wzywa Komisję, by w przyszłych prognozach wyraźnie uwzględniała kwestię zdecentralizowanego wytwarzania energii; wzywa Komisję również do wyraźnego wskazania barier finansowych, technicznych i infrastrukturalnych, które utrudniają wzrost wytwarzania zdecentralizowanego w państwach członkowskich;

Efektywność energetyczna

25. podkreśla, że poprawa efektywności energetycznej i oszczędności energii odegra zasadniczą rolę w przekształceniu systemu energetycznego oraz że realizacja celów na rok 2020 stanowi warunek dalszych postępów do 2050 r.; zaleca w tym względzie, by państwa członkowskie wzmocniły swoje wysiłki na rzecz pełnego wdrożenia niedawno przyjętej dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i zaleca ujęcie kampanii uświadamiających i efektywności energetycznej w krajowych programach nauczania w państwach członkowskich; zaleca, by państwa członkowskie i Komisja podjęły dalsze wysiłki na rzecz uwzględnienia koncepcji krajowych oraz włączyły krajowe banki rozwoju i wsparły wymianę najlepszych praktyk; przypomina, że efektywność energetyczna, jeżeli jest właściwie wdrażana, stanowi dla Europy opłacalny sposób osiągnięcia długoterminowych celów w zakresie oszczędności energii, zmiany klimatu oraz bezpieczeństwa gospodarczego i energetycznego; przyznaje, że przestawienie się na bardziej efektywną energetycznie gospodarkę może doprowadzić do szybszego upowszechniania innowacyjnych rozwiązań technologicznych, zmniejszenia importu paliw kopalnych oraz do poprawy konkurencyjności i wzrostu przemysłu w Unii, uważa, że przestawienie się na politykę większej efektywności energetycznej powinno koncentrować się na całym łańcuchu podaży energii i popytu na nią, włączając przetwarzanie, przesył, dystrybucję i zaopatrzenie, wraz ze zużyciem w przemyśle, budynkach i gospodarstwach domowych; podkreśla, że jednym z głównych elementów długoterminowej polityki UE w dziedzinie efektywności energetycznej powinno być zmniejszenie zużycia energii w budynkach, jako że renowacja istniejących budynków może być źródłem ogromnych oszczędności energii; podkreśla, że konieczne jest znaczne zwiększenie obecnego tempa i jakości renowacji budynków, aby umożliwić UE znaczące zmniejszenie do 2050 r. zużycia energii przez obecny zasób budynków o 80 % w porównaniu do poziomu z 2010 r.; apeluje w związku z tym do państw członkowskich, by przyjęły ambitne długofalowe strategie renowacji budynków, czego wymaga dyrektywa w sprawie efektywności energetycznej;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

26. podkreśla pilną potrzebę stworzenia nowej, zmodernizowanej, inteligentnej i elastycznej infrastruktury energetycznej, zwłaszcza inteligentnych sieci, w celu zapewnienia większej elastyczności w zakresie mocy zapasowych i bilansujących, w tym indywidualnych systemów mikrogeneracji i magazynowania, nowych zastosowań energii elektrycznej (np. pojazdów elektrycznych), programów sterowanych popytem (w tym inteligentnych liczników) oraz w pełni zintegrowanego europejskiego systemu sieci, aby m.in. włączyć do niego wszystkie źródła energii występujące w UE, co uznano za niezbędne; przypomina, że polityka optymalna pod względem kosztów różni się w zależności od wzorców popytu, potencjału podaży, cech geograficznych i okoliczności gospodarczych na szczeblu lokalnym; podkreśla ponadto pilną potrzebę ustanowienia stabilnych i przewidywalnych ram regulacyjnych, ogólnounijnych mechanizmów rynkowych, które pozwolą zwiększyć elastyczność, w tym absorpcję i przechowywanie mocy, oraz potrzebę współfinansowania przez UE projektów infrastrukturalnych w ogólnym interesie, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi infrastruktury energetycznej i instrumentem „Łącząc Europę”;

27. zauważa, że środki finansowe UE i państw członkowskich, wraz z polityką budżetową i inwestycyjną, stanowią warunek tworzenia nowej infrastruktury energetycznej w Europie, uwzględniając jednocześnie koszty budowy nowych i likwidacji przestarzałych instalacji oraz koszty rekultywacji środowiska i odnowy społecznej w zainteresowanych regionach;

28. zwraca się do Komisji, aby w kompleksowy sposób zbadała potencjał i różne możliwe technologie magazynowania energii w UE w drodze integracji wewnętrznego rynku energii UE, w tym przepustowości sieci energetycznych, polityki energetycznej i polityki dotyczącej zmiany klimatu oraz ochrony interesów konsumentów, tak aby osiągnąć cele Unii w zakresie energii i klimatu, zmniejszyć uzależnienie UE od zewnętrznych dostaw energii i stworzyć prawdziwy jednolity rynek i równe warunki w dziedzinie energetyki przy zapewnieniu najwyższego bezpieczeństwa dostaw energii w przyszłości;

Energia odnawialna

29. podkreśla, że z perspektywy średnio- i długoterminowej kluczowe znaczenie ma bardziej europejskie podejście do polityki w zakresie energii odnawialnej; zachęca państwa członkowskie i ich regiony do usprawnienia współpracy, m.in. poprzez wykorzystywanie w większym stopniu ustaleń dotyczących współpracy, o których mowa w dyrektywie w sprawie energii ze źródeł odnawialnych, w celu optymalizacji opłacalności rozpowszechniania odnawialnych źródeł energii, obniżenia kosztów energii odnawialnej i dopilnowania, by inwestycje dokonywano tam, gdzie przyniosą one najlepsze wyniki i skutki, z uwzględnieniem szczególnych cech każdego państwa członkowskiego; podkreśla znaczenie określenia celów; podkreśla w tym kontekście, że Komisja odgrywa ważną rolę w ułatwianiu koordynacji, finansowego wsparcia i przygotowywania odpowiednich analiz dotyczących odnawialnych źródeł energii i potencjału państw członkowskich, a także pozytywnie odnosi się do zapowiedzianego zamiaru sporządzenia wytycznych dotyczących handlu odnawialnymi źródłami energii; zwraca uwagę, że odnawialne źródła energii staną się w perspektywie długoterminowej głównym elementem koszyka energetycznego w Europie w miarę przechodzenia od fazy rozwoju technologii do masowej produkcji i stosowania, od małej do wielkiej skali – z wykorzystaniem źródeł występujących lokalnie i na obszarach bardziej odległych – oraz od etapu, kiedy są dotowane, do fazy, w której staną się konkurencyjne; podkreśla, że coraz szersze stosowanie odnawialnych źródeł energii wymaga zmian w polityce i strukturze rynku energii z myślą o dostosowaniu rynków do tych okoliczności i osiągnięciu większej integracji rynku, w szczególności poprzez premiowanie elastyczności i usług sprzyjających stabilności systemu sieci; podkreśla znaczenie stabilnych ram regulacyjnych zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich dla pobudzenia inwestycji; zwraca uwagę na konieczność uproszczenia procedur administracyjnych oraz zapewnienia stabilnych i wydajnych systemów wsparcia, które mogą być dostosowywane z czasem i wycofywane w miarę dojrzewania technologii i łańcuchów dostaw oraz usuwania wad rynku; podkreśla jednak, że zmiany w systemach wsparcia dokonywane z mocą wsteczną mają negatywny wpływ na zaufanie inwestorów, w ten sposób zwiększając zagrożenia związane z inwestycjami i ich koszty;

30. uznaje sukces celów odnoszących się do energii odnawialnej i wzywa państwa członkowskie do przyjęcia stabilnej polityki służącej osiągnięciu ich celów do 2020 r.;

31. przypomina o roli projektów takich jak Desertec oraz o wykorzystywaniu odnawialnych źródeł energii w regionach sąsiadujących; podkreśla perspektywę przesyłania w ramach „projektu Helios” energii elektrycznej wytworzonej z energii odnawialnej z Europy Południowo-Wschodniej do Europy Środkowej, a także dalszego rozwoju energetyki wiatrowej na Morzu Północnym i w innych regionach; zwraca uwagę na konieczność uzupełnienia możliwości importowania energii elektrycznej wytworzonej ze źródeł odnawialnych z sąsiednich regionów o wspieranie i ułatwianie rozwoju odnawialnych źródeł energii, np. w południowym regionie Morza Śródziemnego i w regionach Morza Północnego, a także zwiększania liczby wzajemnych połączeń w ramach sieci europejskich;

32. zwraca uwagę, że w przypadku wielu odnawialnych źródeł energii stabilne dostarczanie energii jest przy obecnej technologii niemożliwe, co pociąga za sobą konieczność utrzymywania w gotowości zapasowych konwencjonalnych źródeł energii; w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia analizy możliwości zrównoważonego rozwoju odnawialnych źródeł energii oraz przede wszystkim wspierania stabilnych źródeł energii odnawialnej; uważa, że w przypadku mniej stabilnych źródeł energii należy dokonać analizy opłacalności zapewnienia mocy rezerwowych oraz rozwijać technologie magazynowania energii;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

33. zwraca uwagę, że dla osiągnięcia dekarbonizacji długoterminowego zaopatrzenia UE w energię konieczne jest dążenie do ściślejszej integracji z sąsiednimi krajami i regionami, na przykład Norwegią, Szwajcarią i południowym regionem Morza Śródziemnego; podkreśla, że Europa może odnieść korzyści z rozwoju znacznych odnawialnych źródeł energii w tych regionach, służących zaspokojeniu zarówno zapotrzebowania lokalnego, jak i – dzięki rozwojowi długodystansowych wzajemnych połączeń sieciowych – ograniczonej części zapotrzebowania UE; zauważa, że zwiększona liczba wzajemnych połączeń umożliwi państwom członkowskim eksport i import energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych w celu zapewnienia niezawodnych dostaw energii i wyważenia zmiennego wytwarzania energii, na przykład w elektrowniach wiatrowych; w tym kontekście zwraca uwagę, że szczególnie korzystne dla UE byłoby wzajemne połączenie z Norwegią, ponieważ otwiera dostęp do znacznego potencjału magazynowania energii, jakim dysponują norweskie elektrownie wodne;

34. podkreśla znaczenie mikrogeneracji dla zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii; co więcej, zwraca uwagę na znaczenie mikrogeneracji dla zwiększenia efektywności energetycznej, zabezpieczenia dostaw energii oraz zainteresowania obywateli ich własnym zużyciem energii i walką ze zmianą klimatu; podkreśla w tym kontekście potrzebę przyjęcia spójnej strategii UE w sprawie mikrogeneracji, obejmującej środki dotyczące modernizacji infrastruktury energetycznej, zmniejszenia obciążeń legislacyjnych i wymianę najlepszych praktyk w zakresie zachęt podatkowych;

35. zwraca uwagę na konieczność zapewnienia dostatecznie silnych ram polityki na okres po 2020 r. dotyczących technologii w dziedzinie energii odnawialnej, które nie uzyskały jeszcze parytetu sieci, opracowanych z myślą o konwergencji, a następnie stopniowym wycofaniu dotacji;

36. zauważa, że w scenariuszach planu działania w zakresie energii do roku 2050 zakłada się większy udział biopaliw; uważa, że w tym kontekście Komisja powinna wspierać przejście na biopaliwa trzeciej generacji, opierające się na odpadach z upraw przeznaczonych do produkcji żywności, i nałożyć analogiczne warunki na importowane biopaliwa;

37. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie sposobów zwiększenia wydajności w wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii w obrębie UE i jej regionów; uważa, że w średniej perspektywie można utworzyć na szczeblu regionalnym grupy obecne na rynku odnawialnych źródeł energii.

38. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wsparcia i propagowania ogólnowiatowej polityki otwartego rynku na produkty odnawialne oraz do zapewnienia usunięcia wszystkich barier handlowych, zwiększając tym samym konkurencyjność UE poprzez wspieranie eksportu technologii w zakresie energii odnawialnej;

39. uznaje, że cele dotyczące energii ze źródeł odnawialnych okazały się skuteczne i powinny zostać przedłużone na okres do 2030 r.; wzywa państwa członkowskie do podtrzymania działań służących osiągnięciu ich celów na 2020 r.; wyraża zaniepokojenie dokonywaniem przez państwa członkowskie coraz gwałtowniejszych zmian w mechanizmach wspierania energii odnawialnej, w szczególności zmianami z mocą wsteczną i wstrzymywaniem wsparcia; wzywa Komisję do dokładnego monitorowania wdrażania dyrektywy w sprawie energii ze źródeł odnawialnych i do podjęcia działań w razie konieczności; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia stabilnych ram inwestowania w energię odnawialną, w tym stabilnych i regularnie sprawdzanych systemów wsparcia oraz uproszczonych procedur administracyjnych;

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zdecydowanego zwiększenia w przyszłych wieloletnich ramach finansowych kwot przeznaczanych na działania na rzecz efektywności energetycznej;

Infrastruktura i wewnętrzny rynek energii

41. podkreśla, że podczas gdy UE dąży do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw i niezależności energetycznej, należy przesunąć punkt ciężkości na model wzajemnej zależności energetycznej między państwami członkowskimi poprzez zagwarantowanie szybkiego zakończenia tworzenia wewnętrznego rynku energii UE oraz inteligentnej i wielkiej sieci infrastruktury UE łączącej północ z południem i wschód z zachodem w celu jak najlepszego wykorzystania przewagi komparatywnej każdego państwa członkowskiego, a także poprzez wykorzystanie pełnego potencjału zdecentralizowanej oraz prowadzonej na mikroskalę produkcji energii i inteligentnej infrastruktury energetycznej we wszystkich państwach członkowskich; zwraca uwagę na to, jak ważne jest dopilnowanie, by zmiany w polityce i zmiany regulacyjne w państwach członkowskich były w pełni zgodne z trzema pakietami na rzecz liberalizacji, by prowadziły do usunięcia pozostałych „wąskich gardeł” w infrastrukturze i wad rynku oraz by nie powodowały powstawania nowych przeszkód dla integracji rynku energii elektrycznej i gazu; podkreśla jednak, że decyzje dotyczące polityki energetycznej w każdym systemie krajowym muszą uwzględniać też sposób, w jaki mogą wpłynąć na inne państwa członkowskie; uważa, że wskazane byłoby ustalenie, czy i jak do realizacji powyższych zadań można by wykorzystać doświadczenie i instrumenty Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER);

Czwartek, 14 marca 2013 r.

42. stwierdza, że projekty dotyczące infrastruktury energetycznej cechują się dużymi początkowymi kosztami inwestycji, które zostaną w dużym stopniu zmniejszone dzięki pełnemu wykorzystaniu możliwości oszczędzania energii, oraz cyklem użytkowania operacyjnego wynoszącym 20-60 lat; przypomina, że obecne otoczenie rynkowe jest wysoce nieprzewidywalne oraz że dlatego inwestorzy niechętnie decydują się na rozwój infrastruktury energetycznej; podkreśla, że należy wspierać nowe strategie – w tym strategię „najpierw oszczędzanie energii” – oraz innowacyjne instrumenty, w celu zmniejszenia zapotrzebowania na inwestycje infrastrukturalne, umożliwiając szybkie dostosowanie się do zmieniającego się otoczenia;

43. podkreśla konieczność wdrażania aktualnych strategii politycznych i regulacji, tak aby lepiej wykorzystywać istniejącą infrastrukturę z korzyścią dla konsumenta z UE; wzywa Komisję i ACER do dokładniejszego monitorowania wdrażania na szczeblu krajowym przepisów takich jak te dotyczące zasady „wykorzystaj albo strać”;

44. zwraca uwagę na konieczność osiągnięcia pełnej integracji europejskiego rynku energii do 2014 r.; podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia we wszystkich państwach członkowskich ustawodawstwa dotyczącego wewnętrznego rynku energii oraz konieczność zagwarantowania, by żadne państwo członkowskie i żaden region nie pozostały odizolowane od europejskich sieci gazu i energii elektrycznej po 2015 r.; zaznacza, że konieczne jest uwzględnianie skutków społecznych i kosztów energii przy jednoczesnym dopilnowaniu, by ceny energii były bardziej przejrzyste i lepiej odzwierciedlały koszty, w tym koszty środowiskowe, jeżeli nie są one w pełni uwzględniane;

45. zwraca uwagę na utworzenie mechanizmu wymiany informacji dotyczących międzyrządowych umów w sprawie polityki energetycznej między państwami członkowskimi UE a państwami trzecimi, zwłaszcza że mechanizm ten ukierunkowany jest na zwiększenie przejrzystości i skuteczności strategii politycznych oraz koordynacji między nimi w całej UE; apeluje do państw członkowskich o wykazanie się większą ambicją w zapewnianiu tego, by nie przygotowywano porozumień sprzecznych z prawodawstwem dotyczącym wewnętrznego rynku energii; uważa, że Komisja powinna móc sprawdzać projekty umów pod kątem ich zgodności z tym prawodawstwem i tam, gdzie to istotne, brać udział w negocjacjach; uważa, że mechanizm wymiany informacji stanowi krok do przodu w dalszym koordynowaniu zakupów energii poza UE, co ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia celów planu działania w zakresie energii do roku 2050;

46. podkreśla potrzebę zwiększenia zachęt dla inwestorów na rynku energii poprzez zwiększenie rentowności i uproszczenie – ale nie rozluźnienie – procedur administracyjnych;

47. zauważa, że kryzys finansowy utrudnia przyciąganie inwestycji niezbędnych do finansowania transformacji systemu energetycznego; zwraca uwagę na nowe wyzwania, takie jak konieczność posiadania elastycznych zasobów zapasowych i bilansowych w systemie energetycznym (np. elastyczne wytwarzanie, sprawna sieć przesyłowa, magazynowanie, zarządzanie popytem, mikrogeneracja i połączenia wzajemne), których realizacja pomoże uporać się ze spodziewanym wzrostem udziału zmiennej produkcji energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla znaczenie infrastruktury na poziomie dystrybucji oraz ważną rolę aktywnych konsumentów i operatorów sieci dystrybucji we włączeniu do systemu zdecentralizowanych produktów energetycznych i skutecznych działań dotyczących zarządzania popytem na energię; podkreśla konieczność właściwej oceny przepustowości w Europie i potrzeby niezbędnych połączeń wzajemnych, a także konieczność zapewnienia elastycznych i bilansujących mocy rezerwowych, by dostosować podaż do popytu, gwarantując tym samym bezpieczeństwo dostaw energii elektrycznej i gazu; podkreśla, że nadanie wyższego priorytetu zarządzaniu popytem oraz wytwarzaniu energii w zależności od popytu wzmocniłoby w sposób istotny integrację zdecentralizowanych źródeł energii, a także przyczyniło się do osiągnięcia ogólnych celów polityki energetycznej;

48. podkreśla, że z uwagi na to, iż obecna infrastruktura jest przestarzała, konieczne będą ogromne inwestycje w przypadku każdego scenariusza zawartego w komunikacie Komisji pt. „Plan działania w zakresie energii do roku 2050”; spowoduje to wzrost cen energii do 2030 r. w przypadku każdego scenariusza; zauważa ponadto, że według Komisji największa część tych wzrostów ma miejsce już obecnie w scenariuszu odniesienia, ponieważ są one związane z wymianą w okresie następnym 20 lat starej, już w pełni zamortyzowanej mocy wytwórczej;

49. podkreśla, że bezpieczeństwo energetyczne Unii Europejskiej jest uzależnione od większej dywersyfikacji jej źródeł importu; zwraca zatem uwagę na konieczność aktywnego zacieśnienia przez UE współpracy z partnerami; odnotowuje opóźnienia wpływające na zakończenie tworzenia korytarza południowego; podkreśla konieczność osiągnięcia bezpieczeństwa energetycznego poprzez dywersyfikację źródeł energii, przypomina o istotnym wkładzie skroplonego gazu ziemnego (LNG) i statków LNG w dostawie energii do UE oraz zwraca uwagę na potencjał dodatkowego korytarza LNG we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego i w regionie Morza Czarnego do tego, by służyć jako elastyczny szlak dostaw energii i zachęta do większej konkurencji na wewnętrznym rynku energii UE;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

50. przypomina, że strategiczne partnerstwo Unii z państwami będącymi wytwórcami energii oraz z krajami tranzytowymi, w szczególności z państwami objętymi europejską polityką sąsiedztwa, wymaga odpowiednich narzędzi, przewidywalności, stabilności i długoterminowych inwestycji; podkreśla w tym względzie, że cele klimatyczne Unii powinny być wspierane przez infrastrukturalne projekty inwestycyjne UE ukierunkowane na dywersyfikację szlaków dostaw oraz podniesienie bezpieczeństwa energetycznego Unii, na przykład projekt Nabucco;

51. przypomina, że zgodnie z pakietem dotyczącym rynku wewnętrznego zadanie finansowania inwestycji w infrastrukturę energetyczną spoczywa w dalszym ciągu głównie na podmiotach rynkowych; przyznaje, że niektóre innowacyjne lub strategicznie ważne projekty, uzasadnione z punktu widzenia bezpieczeństwa dostaw, solidarności i trwałości, które jednak nie są w stanie przyciągnąć wystarczającego finansowania rynkowego, mogą wymagać niewielkiego wsparcia publicznego, by uzupełnić środki prywatne; podkreśla, że projekty takie należy wybierać w oparciu o jasne i przejrzyste kryteria, bez zakłócania konkurencji i z uwzględnieniem interesów konsumentów; powinny one też być w pełni zgodne z celami UE w zakresie energii i zmiany klimatu;

52. podkreśla, że bez rozwoju lokalnych inteligentnych sieci systemu dystrybucji energii elektrycznej i gazu większość scenariuszy związanych z planem działania w zakresie energii do roku 2050 będzie niewykonalnych; uważa, że oprócz projektów transgranicznych Unia powinna przyjąć środki sprzyjające tworzeniu lub renowacji sieci lokalnych, w szczególności w zakresie dostępu dla odbiorców chronionych;

53. podkreśla znaczenie instrumentu „Łącząc Europę”, w którym istotną kwotę zarezerwowano na przemianę i dalszy rozwój infrastruktury energetycznej w UE; podkreśla znaczenie ustalenia i wsparcia kluczowych zrównoważonych projektów zarówno na dużą, jak i małą skalę;

54. podkreśla, że podejście oparte na idei „punktu kompleksowej obsługi” może stanowić uzupełnienie celów UE w zakresie uproszczenia służących zmniejszeniu biurokracji, co przyspieszyłoby procedury wydawania upoważnień i pozwoleń i zmniejszyło obciążenia administracyjne spoczywające na przedsiębiorstwach ubiegających się o upoważnienie do rozwoju infrastruktury energetycznej, przy jednoczesnym zagwarantowaniu przestrzegania obowiązujących zasad i przepisów; wzywa państwa członkowskie, aby dokonały przeglądu swoich procedur w tym zakresie;

55. wzywa Komisję do pilnego zajęcia się brakiem pewności prawa dla inwestorów instytucjonalnych w zakresie interpretacji trzeciego pakietu energetycznego, kiedy odgrywają oni rolę inwestora pasywnego w odniesieniu do mocy przesyłowych i wytwórczych;

56. wzywa Komisję do pilnego rozwiązania problemu braku zachęt dla operatorów systemów dystrybucyjnych i przesyłowych do inwestowania w inteligentne sieci w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych i innych innowacyjnych technologii, które ułatwiają lepsze i szersze wykorzystywanie istniejącej sieci;

Wymiar społeczny

57. z zadowoleniem przyjmuje włączenie wymiaru społecznego do planu działania w zakresie energii do roku 2050; uważa, że w tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na ubóstwo energetyczne i zatrudnienie; w odniesieniu do ubóstwa energetycznego uważa, że każdego powinno być stać na energię, i wzywa Komisję i państwa członkowskie, a także władze lokalne i właściwe organy społeczne do współpracy nad dopasowanymi rozwiązaniami służącymi zwalczaniu zjawisk takich jak ubóstwo w zakresie energii elektrycznej i ogrzewania ze szczególnym uwzględnieniem znajdujących się w trudnej sytuacji gospodarstw domowych o niskich dochodach, które najbardziej odczuwają wzrost cen energii; w związku z tym jest zdania, że taka strategia powinna sprzyjać efektywności energetycznej i oszczędności energii, ponieważ jest to jeden z najskuteczniejszych sposobów na obniżenie rachunków za energię, zawierać analizę środków krajowych takich jak opodatkowanie, zamówienia publiczne czy ceny ogrzewania, zwłaszcza kiedy utrudniają one inwestycje w wydajność energetyczną bądź optymalizację wytwarzania i wykorzystania ciepła, a także zawierać zalecenia dotyczące dobrych i złych praktyk; podkreśla znaczenie opracowania dalszych środków w zakresie efektywności energetycznej, informowania o nich, pobudzania działań związanych z popytem i podażą oraz prowadzenia kampanii informacyjnych w celu dokonania niezbędnych zmian zachowań konsumentów; zwraca się do państw członkowskich, by regularnie informowały o działaniach podejmowanych w celu ochrony gospodarstw domowych przed rosnącymi rachunkami za energię i przed ubóstwem energetycznym; w odniesieniu do zatrudnienia zwraca się do Komisji, by propagowała środki służące dostosowaniu kształcenia, szkolenia i przekwalifikowania w celu wsparcia państw członkowskich w działaniach na rzecz zapewnienia wysoko wykwalifikowanych pracowników gotowych wypełnić swoją rolę w transformacji sektora energetycznego; zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu do końca 2013 r. dalszych informacji na temat wpływu tej transformacji na zatrudnienie w sektorze energetycznym, przemysłowym i usługowym oraz o opracowanie konkretnych mechanizmów wspierających sektory i pracowników dotkniętych tą przemianą; zaleca państwom członkowskim uwzględnienie kosztów zewnętrznych i korzyści płynących z wytwarzania i zużycia energii, takich jak korzystny wpływ poprawy jakości powietrza na zdrowie; uważa, że dialog społeczny dotyczący skutków planu działania w zakresie energii, który powinien objąć wszystkie zainteresowane strony, jest jedną z najważniejszych kwestii i pozostanie nią w procesie przekształcania sektora energii;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

58. zwraca uwagę, że przyjęcie strategii dekarbonizacyjnej bez uwzględnienia sytuacji części państw członkowskich może doprowadzić do wielkiego wzrostu skali zjawiska ubóstwa energetycznego, które w niektórych państwach członkowskich określa się jako sytuację, w której wydatki na energię przekraczają 10 % budżetu domowego;

59. podkreśla konieczność ochrony konsumentów przed wysokimi cenami energii oraz ochrony przedsiębiorstw przed nieuczciwą konkurencją, a także sztucznie zaniżanymi cenami dyktowanymi przez przedsiębiorstwa spoza UE, zgodnie z apelami zgłaszanymi na szczycie Rio+20 dotyczącymi wzmocnionej roli WTO;

60. apeluje do państw członkowskich i społeczności międzynarodowej o wspieranie placówek oświatowych zdolnych do kształcenia wykwalifikowanych pracowników, a także nowego pokolenia naukowców i wynalazców w dziedzinie bezpiecznych dostaw i bezpiecznego wykorzystywania energii, bezpieczeństwa energetycznego i efektywności energetycznej; w tym kontekście przypomina o ważnej roli programu „Horyzont 2020”, a także Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii w procesie likwidacji luki między kształceniem, badaniami a wdrażaniem w sektorze energetycznym;

61. pragnie zwrócić uwagę na rolę przejrzystych cen i informacji dla konsumentów; dlatego uważa, że zadaniem Komisji jest możliwie jak najdokładniejsze określenie wpływu takich czynników na koszty energii ponoszone przez konsumentów indywidualnych i przedsiębiorstwa w poszczególnych wybranych scenariuszach;

Rola poszczególnych źródeł energii

62. uważa, że wszystkie rodzaje technologii niskoemisyjnych będą potrzebne do osiągnięcia ambitnego celu ogólnej dekarbonizacji systemu energetycznego UE, a w szczególności sektora energii elektrycznej; przyznaje, że utrzyma się niepewność dotycząca tego, które technologie sprawdzą się pod względem technicznym i komercyjnym w wymaganych ramach czasowych; podkreśla, że konieczne jest zachowanie elastyczności, aby umożliwić dostosowanie się do przyszłych zmian technologicznych i społeczno-gospodarczych;

63. stwierdza, że paliwa kopalne ze źródeł konwencjonalnych prawdopodobnie pozostaną elementem systemu energetycznego przynajmniej w trakcie przejścia na niskoemisyjny system energetyczny;

64. przyznaje, że obecnie energia jądrowa jest wykorzystywana, jako ważne niskoemisyjne źródło energii; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w świetle wniosków wyciągniętych z wypadku w elektrowni w Fukusimie z 2011 r., wykorzystując wyniki niedawnych testów warunków skrajnych w elektrowniach jądrowych poprawiły bezpieczeństwo energii jądrowej;

65. zgadza się z Komisją, że energia jądrowa pozostanie istotnym elementem, ponieważ niektóre państwa członkowskie nadal postrzegają energię jądrową jako bezpieczne, pewne i niedrogię źródło wytwarzania niskoemisyjnej energii elektrycznej; dostrzega, że analiza scenariuszy wykazuje, iż energia jądrowa może przyczynić się do obniżenia kosztów systemu i cen energii elektrycznej;

66. zgadza się z Komisją, że w krótkim i średnim okresie gaz ziemny będzie odgrywał ważną rolę w transformacji systemu energetycznego, ponieważ dzięki niemu można dość szybko i oszczędnie zmniejszyć zależność od innych paliw kopalnych bardziej zanieczyszczających środowisko; podkreśla potrzebę dywersyfikacji szlaków dostaw gazu ziemnego do Unii Europejskiej; przestrzega przed inwestycjami, które mogłyby spowodować trwałe uzależnienie od paliw kopalnych;

67. dostrzega potencjał gazu ziemnego jako elastycznej rezerwy służącej bilansowaniu zmiennych dostaw energii odnawialnej obok magazynowania energii, połączeń wzajemnych i reagowania na popyt; uważa jednak, że należy przyznać większe znaczenie gazowi, zwłaszcza w razie zwiększenia dostępności technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla; uważa, że w tym przypadku najważniejszym założeniem i nadrzędnym celem dotyczącym koszyka energetycznego powinno być ograniczenie emisji gazów cieplarnianych;

68. jest zdania, że nie należy zapominać o roli skroplonego gazu ropopochodnego (LPG) jako elastycznego i pewnego źródła energii w miejscach o niewystarczającej infrastrukturze;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

69. podkreśla, że aby zapewnić dostawy energii, trzeba rozwiązać problem spodziewanego wzrostu importu gazu i energii elektrycznej z państw trzecich do UE w krótko- i średnioterminowej perspektywie; ponownie zwraca uwagę na to, że w przypadku niektórych regionów i państw członkowskich wyzwanie to jest ściśle powiązane z zależnością od importu gazu i ropy naftowej z jednego państwa trzeciego; przyznaje, że sprostanie temu wyzwaniu wymaga między innymi zwiększenia roli rodzimych i odnawialnych zasobów energetycznych, które są niezbędne do zapewnienia konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw, a także działań ukierunkowanych na dywersyfikację portfela dostawców, szlaków dostaw i źródeł energii; stwierdza, że jednym z celów strategicznych w tym zakresie jest utworzenie południowego korytarza gazowego oraz osiągnięcie do 2020 r. przesyłu tym szlakiem dostaw pokrywających około 10-20 % europejskiego zapotrzebowania na gaz, aby każdy europejski region uzyskał fizyczny dostęp do co najmniej dwóch różnych źródeł gazu;

70. zauważa, że wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla (CCS) może odegrać rolę w procesie dekarbonizacji do 2050 r.; zauważa jednak, że CCS nadal znajduje się na etapie badań i rozwoju; zwraca uwagę, że rozwój CCS pozostaje sprawą wysoce niepewną z uwagi na nierozwiązane problemy, takie jak nieokreślone opóźnienia, wysokie koszty i zastrzeżenia dotyczące efektywności; podkreśla, że konieczne jest jak najszybsze wykorzystywanie w skali komercyjnej CCS rozwiniętego w sposób racjonalny pod względem kosztów, bezpieczny i trwały; podkreśla, że CCS jest również istotnym rozwiązaniem w przypadku dekarbonizacji kilku energochłonnych gałęzi przemysłu, na przykład rafinacji ropy naftowej, hutnictwa aluminium czy produkcji cementu; wzywa Komisję do sporządzenia sprawozdania śródkresowego zawierającego ocenę wyników stosowania subsydiowanych przez UE projektów demonstracyjnych dotyczących elektrowni węglowych;

71. podkreśla znaczenie działań politycznych, finansowania publicznego i odpowiedniej ceny dwutlenku węgla dla zademonstrowania i zapewnienia wczesnego wdrożenia technologii CCS w Europie od 2020 r.; zwraca uwagę na znaczenie unijnego programu demonstracji dla zapewnienia akceptacji społecznej i poparcia społecznego dla CCS jako ważnej technologii ograniczania emisji gazów cieplarnianych;

72. wzywa Komisję do umożliwienia i wspierania wymiany wiedzy oraz współpracy w ramach UE i na forum międzynarodowym dla zapewnienia uwzględnienia w tej skali najlepszych wartości inżynierii w projektach demonstracyjnych CCS; wzywa Komisję do wsparcia wczesnych inwestycji w infrastrukturę rurociągów oraz koordynację planowania transgranicznego dla zapewnienia dostępu od 2020 r. do pochłaniaczy CO₂, a także do podjęcia badań służących opracowaniu charakterystyki zbiorników do składowania w Europie; wzywa Komisję do aktywnej współpracy z państwami członkowskimi i sektorami przemysłowymi w celu informowania o korzyściach i bezpieczeństwie technologii CCS, aby wypracować zaufanie publiczne do niej;

73. zauważa, że optymalne, bezpieczne i zrównoważone rozwijanie i korzystanie z własnych i regionalnych zasobów energetycznych oraz konkurencyjność infrastruktury niezbędnej dla stabilności dostaw własnej lub importowanej energii, może przyczynić się do wzrostu bezpieczeństwa energetycznego, dlatego powinno stanowić priorytet przy opracowywaniu polityki energetycznej UE;

74. zauważa, że jak długo utrzymuje się popyt na produkty oparte na ropie naftowej, istotne znaczenie ma utrzymanie udziału Europy w przemyśle rafineryjnym w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, wspierania konkurencyjności sektorów będących klientami rafinerii, takich jak przemysł petrochemiczny, ustanowienia ogólnościatowych norm jakości rafinacji paliwa, zapewnienia zgodności z wymogami ochrony środowiska i utrzymania zatrudnienia w tych sektorach; zwraca również uwagę na stwierdzenia zawarte w planie działania w zakresie energii, że ropa naftowa prawdopodobnie pozostanie elementem koszyka energetycznego nawet w roku 2050, chociaż jej udział będzie znacznie mniejszy niż obecnie, i będzie stosowana głównie w transporcie pasażerskim i towarowym na duże odległości;

75. uważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na te regiony państw członkowskich, w których dominującym źródłem energii jest obecnie węgiel lub w których wydobycie węgla i wytwarzanie energii elektrycznej w oparciu o węgiel jest ważnym regionalnym źródłem miejsc pracy; uważa, że aby scenariusze związane z planem działania w zakresie energii do roku 2050 zostały zaakceptowane przez mieszkańców tych regionów, wymagane będą dodatkowe wspierane przez UE środki socjalne;

Ogólnościatowe wyzwania w dziedzinie energii

76. uznając fakt, że UE działa na arenie światowej, a samodzielne działanie może nie przynieść wszystkich oczekiwanych korzyści, przypomina konkluzje Rady ds. TTE z listopada 2011 r. w sprawie wzmocnienia wymiaru zewnętrznego unijnej polityki energetycznej, w których Rada podkreśliła potrzebę szerszego i lepiej skoordynowanego unijnego podejścia do stosunków międzynarodowych w dziedzinie energii, aby stawić czoła ogólnościatowym wyzwaniom z zakresu energii i zmiany klimatu, oraz potrzebę rozwiązania problemów dotyczących konkurencyjności i ucieczki emisji, utrzymania i propagowania najwyższych norm bezpieczeństwa jądrowego, jednocześnie zapewniając bezpieczne, dostępne, zrównoważone i różnicowane dostawy energii;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

77. podkreśla konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego UE, a w końcowym rozrachunku samowystarczalności, przede wszystkim poprzez wspieranie efektywności energetycznej, oszczędzania energii i odnawialnych źródeł energii, co wraz z innymi alternatywnymi źródłami energii pozwoli na zmniejszenie zależności od importu; zauważa pojawiające się zainteresowanie prowadzeniem poszukiwań na polach naftowych i gazowych w Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym; jest zdania, że należy niezwłocznie opracować kompleksową politykę UE w zakresie odwiertów ropy i gazu na morzu; uważa, że nacisk należy położyć na potencjalne zagrożenia i wytyczenie wyłącznych stref ekonomicznych zainteresowanych państw UE i odpowiednich państw trzecich zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza, którą podpisały wszystkie państwa członkowskie i UE jako taka;

78. podkreśla, że przyznanie praw do licencji na odwierty oraz wytyczenie wyłącznych stref ekonomicznych stanie się źródłem napięć w relacjach z krajami trzecimi oraz że UE powinna utrzymać silną pozycję polityczną w tej kwestii i dążyć do uniknięcia sporów międzynarodowych; zaznacza, że energia powinna być wykorzystywana jako siła napędowa pokoju, integralności środowiska, współpracy i stabilności;

79. wzywa do tego, by plan działania w zakresie energii UE-Rosja został oparty na zasadach obopólnego poszanowania i wzajemności, opierających się na Światowej Organizacji Handlu, Traktacie karty energetycznej i przepisach trzeciego pakietu energetycznego; wzywa Komisję do skutecznego wdrożenia i wykonywania unijnych przepisów w zakresie rynku wewnętrznego i konkurencji w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw sektora energetycznego działających na obszarze Unii; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym niedawno przeprowadzone dochodzenie w sprawie antykonkurencyjnego zachowania Gazpromu oraz jego europejskich filii i ubolewa nad politycznie umotywowanym dekretem prezydenta Federacji Rosyjskiej zakazującym swym przedsiębiorstwom energetycznym współpracy z instytucjami UE; domaga się, aby od każdego przedsiębiorstwa sektora energetycznego wymagano pełnej współpracy z organami dochodzeniowo-śledczymi; wzywa Komisję do zaproponowania odpowiedniej odpowiedzi na ten dekret i do zapewnienia dalszego przebiegu tego dochodzenia;

80. wzywa Komisję do opracowania kompleksowego zestawu krótko-, średnio- i długoterminowych priorytetów w zakresie polityki energetycznej, do których osiągnięcia UE powinna dążyć w stosunkach z sąsiednimi krajami, w celu ustanowienia wspólnego obszaru prawnego opartego na zasadach i normach wewnętrznego rynku energii odnoszących się do jej dorobku prawnego; podkreśla znaczenie dalszego rozszerzania Wspólnoty Energetycznej, zwłaszcza na państwa kandydujące do UE oraz kraje objęte Partnerstwem Wschodnim, państwa Azji Środkowej i regionu Morza Śródziemnego, oraz ustanowienia prawnych mechanizmów kontroli służących radzeniu sobie z wadliwym wdrażaniem wspólnotowego dorobku prawnego; wzywa Unię do okazywania solidarności partnerom z Wspólnoty Energetycznej; potępia w tym kontekście niedawne groźby Federacji Rosyjskiej pod adresem Mołdawii;

81. podkreśla, że polityka energetyczna UE nie może w żaden sposób przeczyć podstawowym zasadom, w oparciu o które powstała UE, odnoszącym się w szczególności do demokracji i praw człowieka; w związku z tym wzywa Komisję, by w swych stosunkach w dziedzinie energii preferowała takie państwa będące wytwórcami energii i kraje tranzytowe, które podzielają i wspierają te same wartości;

82. podkreśla znaczenie zacieśnienia współpracy i dialogu z innymi strategicznymi partnerami w dziedzinie energetyki; uważa, że rosnący wpływ wyłaniających się gospodarek na ogólnoswiatowych rynkach energii, a także wzrost ich popytu na energię sprawia, że dla Unii sprawą o fundamentalnym znaczeniu jest nawiązanie kompleksowej współpracy z tymi partnerami we wszystkich obszarach związanych z energetyką; zauważa, że w długim okresie Unia Europejska musi zacieśnić koordynację w zakresie zakupu energii od państw trzecich; apeluje o bliższą współpracę między Radą, Komisją i Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ), w wyniku której UE przemawiałaby jednym głosem w sprawach dotyczących polityki energetycznej zgodnie z ustawodawstwem UE i wskazówkami Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Energii; przypomina, że Parlament powinien być regularnie informowany o postępach w tej dziedzinie;

83. podkreśla, że solidarność pomiędzy państwami członkowskimi, do której wzywa Traktat UE, powinna mieć zastosowanie zarówno do codziennych wysiłków, jak i do zarządzania kryzysowego w wewnętrznej i zewnętrznej polityce energetycznej; zwraca się do Komisji o podanie jasnej definicji „solidarności energetycznej”, by można było dopilnować jej przestrzegania przez wszystkie państwa członkowskie;

84. podkreśla, że niemożliwe będą kompromisy w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zarówno tradycyjnych (np. jądrowych), jak i nowych źródeł energii (np. ropa i gaz ze źródeł niekonwencjonalnych), oraz uważa, że UE powinna nadal podejmować starania na rzecz wzmocnienia ram bezpieczeństwa i ochrony oraz przejąć wiodącą rolę w międzynarodowych wysiłkach w tej dziedzinie;

85. podkreśla, że ponieważ państwa członkowskie rozpoczynają łączenie i integrację swoich rynków krajowych poprzez inwestycje w infrastrukturę i przyjęcie wspólnych regulacji, należy także podejmować ciągłe działania na rzecz współpracy z Rosją w celu określenia kreatywnych i wzajemnie akceptowalnych środków mających na celu zmniejszanie rozbieżności pomiędzy oboma rynkami energii;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

86. podkreśla, że w związku z dokonującym się obecnie przesunięciem dostaw energii w stronę gospodarek rozwijających się, UE powinna podjąć intensywny dialog i współpracę z krajami BRICS w zakresie efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii, czystego węgla, CCS, inteligentnych sieci, badań nad syntezą jądrową i bezpieczeństwa jądrowego; UE powinna również przyjąć jasną politykę współpracy z tymi krajami w zakresie badań i innowacji w sektorze energii;

87. apeluje do UE, by nadal aktywnie uczestniczyła w międzynarodowych negocjacjach nad globalnym porozumieniem w sprawie klimatu; podkreśla, że UE musi sobie zdawać sprawę z konsekwencji ewentualnego zaniechania zawarcia globalnego porozumienia w sprawie klimatu; ubolewa, że w planie działania nie przedstawiono scenariusza, w którym nie udaje się osiągnąć takiego porozumienia; podkreśla, że osiągnięcie prawnie wiążącego globalnego porozumienia w zakresie redukcji emisji, w tym zaangażowania w proces największych światowych emitentów, takich jak Chiny, Indie, USA i Brazylia, zwiększy szansę na realny efekt redukcji emisji gazów cieplarnianych; wskazuje na konieczność przeciwdziałania wyzwaniu, jakim jest ucieczka emisji, poprzez zapobieganie przenoszeniu energochłonnych branż poza granice UE;

System handlu uprawnieniami do emisji (ETS)

88. uznaje, że ETS jest obecnie głównym, choć nie jedynym, instrumentem służącym ograniczeniu przemysłowej emisji gazów cieplarnianych i propagowaniu inwestycji w bezpieczne i trwałe technologie niskoemisyjne; zauważa, że poprawa struktury ETS jest niezbędna do zwiększenia jego możliwości reagowania na zachwiania gospodarki, przywrócenia inwestorom pewności oraz zwiększenia zachęt rynkowych do inwestowania w technologie niskoemisyjne i w stosowanie takich technologii; zaznacza, że wszelkie strukturalne zmiany w ETS wymagałyby kompleksowej oceny ich skutków ekologicznych, gospodarczych i społecznych oraz ich wpływu na inwestycje niskoemisyjne, ceny energii elektrycznej oraz na konkurencyjność energochłonnych gałęzi przemysłu, zwłaszcza ryzyko ucieczki emisji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by ułatwiały europejskiemu przemysłowi rozwój innowacyjnych, bezpiecznych i zrównoważonych rozwiązań technologicznych oraz by zachęcały do ich rozwoju;

89. zwraca się do Komisji, aby możliwie szybko przedstawiła dodatkową ocenę zawierającą propozycje zalecanych działań w celu zapobieżenia ryzyku ucieczki emisji spowodowanej przenoszeniem instalacji produkcyjnych poza UE, skupiającą się w szczególności na dodatkowych scenariuszach na wypadek ograniczenia lub zaniechania dalszych ogólnosięgowych działań w zakresie redukcji emisji dwutlenku węgla;

90. podkreśla, że sektory nienależące do ETS są źródłem około 55 % unijnej emisji gazów cieplarnianych oraz że ważne jest, aby zagwarantować, by sektory spoza ETS, tak samo jak sektory ETS, również wzięły na siebie obowiązek ograniczania emisji; podkreśla konieczność zapewnienia politycznych wytycznych na szczeblu UE oraz konkretnych działań służących rozwiązaniu tego problemu;

91. przyznaje, że system handlu uprawnieniami stoi w obliczu problemów, których początkowo nie przewidziano, oraz że nagromadzona nadwyżka uprawnień spowoduje przez wiele najbliższych lat zmniejszenie środków zachęcających do inwestycji mających na celu redukcję emisji; zauważa, że zagraża to skuteczności systemu, który jest głównym unijnym mechanizmem redukcji emisji w sposób oferujący równe zasady konkurencyjnym technologiom, daje przedsiębiorstwom elastyczność w rozwijaniu swoich własnych strategii środków łagodzących i określa szczególne środki przeciwdziałania ucieczce emisji. wzywa Komisję do przyjęcia środków na rzecz usunięcia słabości ETS i umożliwienia mu funkcjonowania w pierwotnie zamierzony sposób; proponuje, aby środki te obejmowały:

- a) przedłożenie w jak najkrótszym terminie Parlamentowi i Radzie sprawozdania analizującego między innymi wpływ na środki zachęcające do inwestowania w niskoemisyjne technologie oraz niebezpieczeństwo ucieczki emisji; przed rozpoczęciem trzeciej fazy Komisja powinna, w odpowiednich przypadkach, zmienić przepisy, o których mowa w art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, w celu wdrożenia odpowiednich środków, które mogą obejmować wstrzymanie niezbędnej liczby uprawnień;
- b) przedłożenie w możliwie najszybszym terminie wniosku ustawodawczego dotyczącego zmiany wymogu rocznej liniowej redukcji z poziomu 1,74 %, tak aby spełnić wymogi niezbędne do realizacji celu redukcji emisji CO₂ w 2050 r.;
- c) przeprowadzenie i opublikowanie oceny znaczenia, jakie ma określenie minimalnej ceny aukcji uprawnieniami;
- d) podjęcie działań zmierzających do zwiększenia dopływu istotnych informacji oraz przejrzystości rejestru systemu handlu uprawnieniami do emisji w celu zwiększenia skuteczności kontroli i oceny;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

Badania naukowe, zasoby ludzkie, nowe technologie i paliwa alternatywne

92. uważa, że ceny odgrywają kluczową rolę w przypadku inwestycji związanych z energią i produkcji energii; zauważa, że strategie poszczególnych państw członkowskich w zakresie promocji energii odnawialnej należy traktować jako proces uczenia się; jest zdania, że niedawne stosunkowo wysokie ceny paliw kopalnych będą sprzyjać rozwojowi energii odnawialnej pod warunkiem usunięcia niedociągnięć polityki i wad rynku; zaleca, aby państwa członkowskie promowały i wspierały bardziej wydajne systemy wspierania energii odnawialnej w celu zminimalizowania wzrostu cen energii; zwraca się do Komisji, by zbadała opcje stworzenia bardziej skoordynowanego, spójnego i zintegrowanego europejskiego systemu wspierania energii odnawialnej;

93. uważa, że wyższe rachunki za energię w UE w ostatnich latach doprowadziły do przyjęcia „inteligentnego” i opartego na zdrowym rozsądku podejścia, by zmniejszyć zużycie energii poprzez efektywność energetyczną i oszczędność energii; podkreśla znaczenie uzupełnienia tej naturalnej, lecz niewystarczającej zmiany zachowań za pomocą właściwych środków polityki i wsparcia finansowego w celu dalszego zwiększenia oszczędności energii; podkreśla potrzebę zachęcania konsumentów do wytwarzania własnej energii; podkreśla, że rośnie znaczenie technologii informacyjno-komunikacyjnych i ich wdrażania w całych sieciach inteligentnych dla rozwoju efektywnego zużycia energii, w szczególności dla rozwoju programów sterowanych popytem (w tym inteligentnych liczników), które powinny pomóc konsumentom wnosić aktywnie wkład w efektywność energetyczną poprzez przekazywanie im w czasie rzeczywistym zrozumiałych danych na temat zużycia energii w gospodarstwach domowych i przedsiębiorstwach oraz nadwyżki zwracanej do sieci, a także informacji o środkach i możliwościach związanych z efektywnością energetyczną;

94. uważa, że infrastruktura energetyczna powinna uwzględniać w większym stopniu użytkownika końcowego i że należy też skoncentrować się bardziej na wzajemnym oddziaływaniu między potencjałem systemów dystrybucyjnych a zużyciem energii, a także zaznacza potrzebę zapewnienia odbywających się w czasie rzeczywistym dwukierunkowych przepływów energii i informacji; zwraca uwagę na korzyści dla użytkowników nowych technologii, na przykład zarządzania popytem na energię oraz systemów sterowanych popytem, które zwiększają efektywność energetyczną dostaw i zapotrzebowania;

95. uważa, że upowszechnienie inteligentnych sieci jest kwestią pilną oraz że bez nich nie będzie możliwa integracja produkcji przesyłanej energii odnawialnej ani racjonalizacja zużycia energii (które są podstawą dla osiągnięcia celów pakietu klimatyczno-energetycznego 20/20/20);

96. podkreśla rolę inteligentnych sieci w umożliwianiu dwukierunkowej komunikacji pomiędzy producentami a konsumentami energii elektrycznej i zwraca uwagę, że inteligentne sieci mogą pozwolić konsumentom śledzić i odpowiednio dostosowywać własne zużycie energii; podkreśla, że rygorystyczna ochrona danych osobowych i programy edukacji konsumentów w formie np. kampanii informacyjnych w szkołach i na uczelniach wyższych mają podstawowe znaczenie, w szczególności dla zapewnienia rzeczywistego wpływu inteligentnych liczników; podkreśla, że państwa członkowskie powinny udostępniać konsumentom odnośne informacje na stronach internetowych, a wszystkie zainteresowane podmioty, takie jak firmy budowlane, architekci, dostawcy urządzeń grzewczych, chłodzących i elektrycznych, powinny uzyskiwać aktualne informacje oraz porównanie cen i usług, aby na tej podstawie mogli dokonać wyboru dostawcy energii najbardziej odpowiedniego w stosunku do ich potrzeb;

97. wzywa Komisję do zapewnienia tego, by w inicjatywie „Horyzont 2020” oraz w ramach europejskich partnerstw innowacyjnych należących do Unii innowacji nadać priorytet optymalizacji systemu energii i konieczności rozwoju wszystkich rodzajów trwałych technologii niskoemisyjnych w celu pobudzenia konkurencyjności UE, promowania tworzenia miejsc pracy i tworzenia zachęt dla racjonalnych zachowań związanych z energią; popiera cele unijnego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i powiązanych z nim europejskich inicjatyw przemysłowych; podkreśla, że najwyższy priorytet należy też nadać promowaniu efektywności energetycznej i obniżeniu kosztów energii odnawialnej poprzez usprawnienia technologiczne i innowacyjne, m.in. przeznaczając na badania w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej, zwłaszcza w programie „Horyzont 2020” i planie EPSTE, większą część budżetów publicznych na badania naukowe;

98. twierdzi, że badania nad nowymi, alternatywnymi paliwami mają istotne znaczenie dla osiągnięcia długoterminowych celów ochrony środowiska i klimatu, i dlatego oczekuje, że program „Horyzont 2020” zapewni niezbędne zachęty;

99. podkreśla znaczenie prowadzenia przez instytucje publiczne i przemysł dalszych badań i dalszego rozwoju w celu zwiększenia efektywności energetycznej, oraz wykorzystywania energii odnawialnej i gazu ziemnego w sektorze drogowym, morskim i lotniczym;

Ogrzewanie i chłodzenie

100. apeluje o poświęcenie większej uwagi sektorom ogrzewania i chłodzenia; w związku z tym wzywa UE do przeanalizowania możliwości pełnego uwzględnienia sektora ogrzewania i chłodzenia w transformacji systemu energetycznego; zauważa, że obecnie ten sektor odpowiada za około 45 % końcowego zużycia energii w Europie i że potrzebne jest lepsze zrozumienie ważnej roli ogrzewania i chłodzenia; dlatego wzywa Komisję do zebrania niezbędnych

Czwartek, 14 marca 2013 r.

danych o źródłach energii wykorzystywanych do ogrzewania i chłodzenia oraz o zastosowaniach ogrzewania i chłodzenia, a także o dystrybucji ciepła do różnych grup konsumentów końcowych (np. mieszkalnictwa, przemysłu, usług); popiera rozwój elektrociepłowni wykorzystujących ciepło ze źródeł odnawialnych lub ciepło odzyskane i ciepło z odpadów, a także dalsze badania nad systemami chłodniczymi i grzewczymi w celu zrealizowania ambitnej polityki UE; wzywa władze publiczne do zaktualizowania prognoz zapotrzebowania w okresie do roku 2050 oraz do przeprowadzenia ocen oddziaływania na regionalne uwarunkowania pod powierzchnią ziemi w celu optymalizacji podziału zasobów; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia większych środków na lokalną infrastrukturę energetyczną, na przykład lokalne systemy grzewcze i chłodnicze – m.in. poprzez badania i rozwój oraz innowacyjne instrumenty finansowe – zapewniające wydajne, niskoemisyjne i bezemisyjne rozwiązania, które zastąpią import i wymianę/transport energii w skali ogólnoeuropejskiej; zauważa, że łatwo dostępne rozwiązania w zakresie energii odnawialnej (energia geotermalna, biomasa, w tym odpady biodegradowalne, energia słoneczna termalna oraz hydro/aerothermalna), w połączeniu ze środkami na rzecz efektywności energetycznej, mają potencjał dekarbonizacji zapotrzebowania na ciepło do 2050 r. w sposób bardziej opłacalny, przy jednoczesnym rozwiązaniu problemu ubóstwa energetycznego;

Uwagi końcowe

101. z zadowoleniem przyjmuje planowany komunikat Komisji w sprawie CCS, rynku wewnętrznego, efektywności energetycznej i technologii energetycznych, służący osiągnięciu dalszego postępu w zakresie decyzji strategicznych określonych w planie działania w zakresie energii do roku 2050;

102. uważa, że aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii szczególną uwagę należy poświęcić regionom znajdującym się na zewnętrznych granicach UE poprzez wspieranie nawiązywania kontaktów i rozwoju nowej infrastruktury energetycznej we współpracy z sąsiednimi krajami;

103. zauważa, że różniące się warunki geograficzne uniemożliwiają zastosowanie do wszystkich regionów jednolitej polityki energetycznej; bez względu na kryteria dotyczące wspólnego działania i pamiętając o konieczności zastosowania się do ram polityki UE, uważa, że każdy europejski region powinien móc realizować indywidualny plan dostosowany do swojej sytuacji i gospodarki, rozwijając te zrównoważone źródła energii, które pomogą najsukuteczniej zrealizować cele planu działania w zakresie energii do roku 2050, oraz przypomina, że zwłaszcza wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych ma kluczową rolę do odegrania w kontekście rozwoju i zatrudnienia, zarówno na obszarach wiejskich, jak i poza nimi; wzywa zatem wszystkie regiony do rozwijania i wdrażania strategii energetycznych i do rozważenia włączenia energii do swych strategii w zakresie badań i innowacji z myślą o inteligentnej specjalizacji;

104. podkreśla znaczenie przejrzystości, nadzoru demokratycznego i zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w relacje z państwami trzecimi w dziedzinie energii;

105. podkreśla znaczenie zmniejszenia całkowitego zużycia energii oraz zwiększenia efektywności energetycznej w sektorze transportu, również poprzez planowanie transportu i wsparcie dla transportu publicznego na poziomie państw członkowskich; podkreśla również, że należy przyspieszyć projekty na rzecz energii odnawialnej w ramach programu transeuropejskiej sieci transportu i energii (TEN-T i TEN-E);

106. jest zdania, że ogólny cel, jakim jest dekarbonizacja, wymaga znacznej redukcji emisji transportowych, co oznacza dalszy rozwój paliw alternatywnych, poprawę efektywności środków transportu, a także znaczny wzrost zużycia energii elektrycznej, a zatem wymaga wysokiego poziomu inwestycji w infrastrukturę elektroenergetyczną, zarządzanie sieciami i magazynowanie energii; stwierdza, że niezbędne są pilne działania, aby nie wpędzić się w coraz wyższe emisje, licząc na długą żywotność infrastruktury;

107. zdecydowanie zachęca do wcielenia w życie wniosków dokumentu roboczego Komisji „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE”, dotyczących znaczenia, jakie ma uwzględnienie również potencjału regionów najbardziej oddalonych i najslabiej rozwiniętych w dziedzinie dostaw energii w nadchodzących latach;

108. zwraca uwagę na złożoną zależność między dostawami energii i żywności a rozwojem sytuacji w dziedzinie bezpieczeństwa, szczególnie w odniesieniu do niespełniających zasad zrównoważonego rozwoju biopaliw pierwszej generacji, które mogą mieć niekorzystny wpływ społeczny i środowiskowy w krajach rozwijających się; w związku z tym zaleca zwiększenie inwestycji i postępów w zakresie zaawansowanych technologicznie biopaliw wytwarzanych zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju z odpadów rolnych i alg;

Czwartek, 14 marca 2013 r.

109. przypomina o znaczeniu integralności środowiskowej w produkcji energii; wzywa państwa członkowskie, aby rygorystycznie stosowały wymogi oceny oddziaływania na środowisko do wszystkich rodzajów produkcji energii, w tym gazu ze źródeł niekonwencjonalnych;

110. wzywa Komisję do poparcia włączenia tak zwanej „klauzuli bezpieczeństwa energetycznego” do wszystkich umów handlowych, układów o stowarzyszeniu i umów o partnerstwie i współpracy z państwami-wytwórcami i z państwami tranzytowymi energii, która to klauzula określiłaby kodeks postępowania i wyraźnie określała środki, jakie należy podejmować w przypadku jednostronnej zmiany warunków umowy przez jednego z partnerów;

111. odnotowuje znaczenie szeroko zakrojonej współpracy w regionie arktycznym, zwłaszcza pomiędzy krajami leżącymi w obszarze euroatlantyckim, m.in. w formie porozumienia w sprawie szczególnych ustaleń; apeluje zatem do Komisji o przeprowadzenie całościowej oceny korzyści i zagrożeń wynikających z zaangażowanie się UE w regionie Arktyki, obejmującej analizę ryzyka środowiskowego, z uwagi na bardzo wrażliwy i niezastąpiony charakter obszarów, zwłaszcza w Wysokiej Arktyce,

112. zauważa, że wody arktyczne są środowiskiem morskim sąsiadującym z Unią Europejską i mającym dla niej szczególne znaczenie oraz że odgrywają one ważną rolę w łagodzeniu zmian klimatu; podkreśla, że poważne obawy środowiskowe dotyczące wód arktycznych wymagają specjalnej uwagi, by zagwarantować ochronę środowiska Arktyki przed wszelkimi działaniami dotyczącymi eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego, co obejmuje też prowadzenie poszukiwań, mając na uwadze ryzyko poważnych wypadków i konieczność zapewnienia skutecznej reakcji na nie; zachęca państwa członkowskie będące członkami Rady Arktycznej do aktywnego wspierania starań na rzecz utrzymania najwyższych możliwych standardów bezpieczeństwa środowiska w tym wrażliwym i wyjątkowym ekosystemie, między innymi poprzez stworzenie międzynarodowych instrumentów prewencji, gotowości i reagowania na wyciek ropy naftowej do morza w regionie Arktyki, a w szczególności do aktywnego proponowania rządów strategii politycznych, które powstrzymają je od zatwierdzania działań dotyczących eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego, co obejmuje też prowadzenie poszukiwań, dopóki nie zostanie zapewniona skuteczna metoda reagowania na takie wypadki;

o

o o

113. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0089

Oceny ryzyka i bezpieczeństwa („testy wytrzymałościowe”) elektrowni jądrowych w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie ocen ryzyka i bezpieczeństwa („testów wytrzymałościowych”) elektrowni jądrowych w Unii Europejskiej oraz działań powiązanych (2012/2830(RSP))

(2016/C 036/12)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2012 r. dotyczący kompleksowych ocen ryzyka i bezpieczeństwa („testów wytrzymałościowych”) elektrowni jądrowych w Unii Europejskiej oraz działań powiązanych (COM(2012)0571),

— uwzględniając zorganizowane przez Europejską Grupę Organów Regulacyjnych ds. Bezpieczeństwa Jądrowego (ENSREG) i mające na celu ustalenie stanu faktycznego wizyty w obiektach jądrowych stanowiące element działań następczych po zakończeniu procesu przeglądu testów wytrzymałościowych służące wymianie informacji na temat podjętych, planowanych lub rozważanych w danym obiekcie środków na rzecz zwiększenia bezpieczeństwa wynikających z testu wytrzymałościowego oraz w celu wskazania dobrych praktyk, godnych uwagi sukcesów, a także wszelkich wyciągniętych wniosków lub trudności napotkanych podczas wdrażania tych środków,